

Κυριακὴ Ι΄ Λουκᾶ (Λουκ. ιγ΄, 10-17)
10 Δεκεμβρίου 2006

Ό Χριστὸς, ἐνῷ ἔχει μιὰν ἀγάπη ἀπέραντη γιὰ τὸν ἄνθρωπο, μισεῖ θανάσιμα τὴν ὑποκρισία. Δηλαδή, δὲν μισεῖ τίποτε πιὸ πολὺ ἀπὸ τὴν ὑποκρισία. Κι αὐτὴ τὴν τακτικὴν Του ἔδειξε καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς ἐγκόσμιας ζωῆς Του, ὅπως καταγράφεται στὰ ἵερα Εὐαγγέλια τῆς Καινῆς Διαθήκης.

Στάθηκε ἀπέναντι στὸν ἀμαρτωλὸν καὶ πεσμένο ἄνθρωπο μὲ στοργή, συμπόνια καὶ ἀγάπη. Συγχώρεσε τὰ λάθη του καὶ τὸν βοήθησε νὰ ἀνασηκωθεῖ. Μὰ ἔναντι τῆς ὑποκρισίας στάθηκε μὲ σκληρότητα καὶ ἥταν πάντα ἄτεγκτος.

Μιὰ τέτοια ὑποκριτικὴ στάση στηλιτεύει ὁ Χριστὸς στὸ σημερινὸν Εὐαγγέλιο. Ὅταν ἡ συγκύπτουσα γυναίκα θεραπεύεται κατὰ τὴν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου, τῆς ἀργίας τῶν Ἰουδαίων, ὁ ἀρχισυναγώγος βρίσκει ἀφορμή, γιὰ νὰ κατηγορήσει τὸν Χριστό πῶς θεραπεύει κατὰ τὴν ἡμέρα αὐτὴ τῆς ἀργίας.

Αὐτὴν τὴν ὑποκριτικὴν διάθεσην μὲ σκληρὰ λόγια ὁ Χριστὸς ἀποδοκιμάζει καὶ ἀκολούθως θέτει τὴν ἀλήθεια στὴ θεσή της. Νὰ τί λέγει ἀκριβῶς ὁ Εὐαγγελιστὴ Λουκᾶς, μεταφέροντας τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ. «Ὕποκριτή, ὁ καθένας σας τὸ Σάββατο δὲν λύνει τὸ βόδι του καὶ τὸν ὅνο ἀπὸ τὸ παχνὶ καὶ τὰ ποτίζει; Κι αὐτὴ ἐδῶ ποὺ εἶναι κόρη τοῦ Ἀβραὰμ καὶ τὴν ἔδεσε ὁ σατανᾶς δεκαοκτὼ χρόνια, δὲν ἔπρεπε νὰ λυθεῖ ἀπὸ αὐτὸν τὸ δέσιμο τὴν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου;».

Ξεσκεπάζεται ἡ ὑποκρισία τοῦ ἀρχισυναγώγου, ποὺ δῆθεν ἐνδιαφερόταν γιὰ τὴν ἀργία τοῦ Σαββάτου, τὴν ἐντολὴν δηλαδὴ τοῦ Θεοῦ. Γιατὶ ἐτοῦτος ὁ ἄνθρωπος ἥταν γεμάτος ἀπὸ φθόνο καὶ κακότητα. Τηροῦσε τὴν ἀργία τοῦ Σαββάτου, μὰ δὲν ἔκανε τὸ καλὸν κατὰ τὴν ἡμέρα αὐτή. Ἔτσι ἄλλα αἰσθανόταν καὶ ἄλλα διακήρυξσε· ἄλλα εἶχε στὸ νοῦ του καὶ ἄλλα ἔδειχνε στοὺς ἀνθρώπους.

Λείπουν ἄραγε τέτοιοι ἄνθρωποι ἀπὸ κάθε ἐποχή; Γεμάτος εἶναι ὁ κόσμος μας ἀπ' αὐτούς, ἀφοῦ καὶ ἔμεῖς οἱ ἴδιοι κάποιες φορές περάσαμε ἀπὸ τὰ μονοπάτια τῆς ὑποκρισίας. Γι' αὐτὸν πρέπει νὰ γνωρίζουμε νὰ φυλαγόμαστε ἀπὸ αὐτὴν καὶ τοὺς ὑποκριτὲς ποὺ «ἀπ' ἔξω φαίνονται ἄγιοι καὶ μέσα τους εἶναι γεμάτοι μὲ ὄλες τὶς κακίες ποὺ ὑπάρχουν».

Οἱ ὑποκριτὲς εἶναι αὐτοὶ ποὺ φωνάζουν περισσότερο γιὰ τὸ νόμο καὶ τὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ, τοὺς ἱεροὺς κανόνες, τὴν τάξη καὶ τὴν ἀλήθεια. Μὰ δὲν τὰ πιστεύουν. Ἀπλῶς ὑποκρίνονται

καὶ παίζουν κακὸ θέατρο. Καὶ «ὅποιοι τὰ πολυφωνάζουν αὐτά, αὐτοὶ μήτε τὰ ξέρουν, μήτε τὰ ἔμαθαν, μήτε τὰ σεβάστηκαν ποτέ τους».

Ἐτοῦτο δὲ οἱ ἄνθρωποι ποὺ ὑποκρίνονται, εἶναι τεχνῖτες ἄριστοι καὶ μαέστροι σπουδαῖοι. Καλύπτουν τοὺς ἔαυτούς τους μὲ εὐσέβεια δῆθεν, ἐνῶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι μὲ τὸ τίποτε μποροῦν νὰ κάνουν κάθε εἴδους κακό. «Νὰ τοὺς πεῖς λόγο, δὲν ἀκοῦνε· νὰ τοὺς κάμης καλό, δὲ συγκινοῦνται».

Γι' αὐτὸ σ' αὐτοὺς ἀκριβῶς ὁ Χριστὸς εἶπε τὰ φοβερὰ ἐκεῖνα «οὐαί» Του, τὰ «ἀλλοίμονο!». «Ἄλλοίμονό σας γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι ὑποκριτές, γιατὶ μοιάζετε μὲ τάφους ἀσβεστωμένους, οἱ ὅποιοι ἔξωτερικὰ μὲν φαίνονται ὡραῖοι, ἔσωτερικὰ ὅμως εἶναι γεμάτοι ἀπὸ ὄστᾶ νεκρῶν καὶ κάθε εἴδους ἀκαθαρσίας. Ἔτσι καὶ ἐσεῖς, ἔξωτερικὰ μὲν φαίνεσθε στοὺς ἀνθρώπους δίκαιοι, ὅμως ἔσωτερικὰ εἴστε γεμάτοι ὑποκρισίας καὶ ἀνομίας».

Ο Χριστὸς μὲ τὰ λόγια Του αὐτὰ ὑπαινίσσεται τὰ πολλὰ ἐμπόδια ποὺ βάζει ἡ ὑποκρισία, γιὰ νὰ σταματήσει κάθε καλό. Γιατί ὁ ὑποκριτὴς θέλει νὰ δείχνει αὐτὸ ἀκριβῶς ποὺ δὲν εἶναι. Νὰ διακηρύσσει πὼς ἐνδιαφέρεται καὶ κόπτεται γιὰ τὸ νόμο καὶ τὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ, ἐνῶ σκοπὸ του ἔχει νὰ ματαιώνει τὴν ἐκτέλεση κάθε καλοῦ καὶ σωστοῦ.

Νὰ παριστάνει τὸν μαχητὴ τῆς ἀληθείας· νὰ κάνει ἐπαναστάσεις δῆθεν ἐναντίον τοῦ κατεστημένου· «νὰ βάζει φωτιὲς στὶς περιουσίες τῶν ἄλλων· νὰ ξεθεμελιώνει τὰ πάντα», ἐπειδὴ τὸν πῆρε ὁ πόνος γιὰ ὅλ' αὐτά! «Πῶς χάνονται οἱ ἄνθρωποι! Πῶς γκρεμίζονται Ἱεροὶ Θεσμοί! Πῶς χαίρουν οἱ ἔχθροι! Πῶς χορεύει ὁ διάβολος!».

Καὶ ὅλ' αὐτὰ ποὺ συμβαίνουν, ἄραγε ὅλους μας δὲν τρομάζουν; Δὲν φοβόμαστε γιὰ τὸ κακὸ ποὺ γίνεται καὶ μὲ τὴ δική μας συνδρομή; Γιὰ τὴν τιμωρία ποὺ μᾶς ἐπιφυλάσσει ὁ Θεός;

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, διαβάζοντας τὰ ἱερὰ Εὐαγγέλια, γνωρίζουμε πὼς ὁ Χριστὸς ἀγάπησε καὶ ἀγαπᾷ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ τοὺς ἀμαρτωλοὺς καὶ τοὺς κουρασμένους, τοὺς ἀρρώστους καὶ ταπεινούς, τοὺς ἀπλοὺς καὶ καλοπροαίρετους· ὅλους δίχως διάκριση μὲ τὴν αὐτὴ δύναμη καὶ πλουσιότητα.

Αὐτοὺς δὲ ποὺ δὲν ἀγάπησε εἶναι οἱ ὑποκριτὲς, γιατὶ τελικὰ αὐτοὶ δὲν τὸ θέλουν. Αὐτοὶ μὲ τὴ στάση τους Τὸν ἀποδιώχνουν ἀπ' τὴ ζωὴ τους καὶ χαράσσουν δικό τους δρόμο νὰ διαβοῦν. Γιατὶ πῶς νὰ τὸ ποῦμε· ή ἀγάπη δὲν συμβαδίζει μήτε μπορεῖ νὰ ὑπάρχει μαζὶ μὲ τὴν ὑποκρισία.

Τελικά, ἀν λέμε πὼς ἀγαποῦμε τὸ Θεὸ καὶ πιστεύουμε σ' Αὐτὸν καὶ δὲν ἀγαποῦμε τοὺς ἀνθρώπους οὔτε τοὺς ἐμπιστεύομαστε, τότε εἴμαστε ὑποκριτὲς καὶ ψεῦτες. Τὸ λέγει

ἄλλωστε ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ διὰ στόματος τοῦ ἀποστόλου Ἰωάννου· «ἐὰν κάποιος εἰπεῖ ὅτι ἀγαπᾷ τὸ Θεὸν καὶ τὸν ἀδελφό του μισεῖ, ἐκεῖνος εἶναι ψεύτης!».

Τί νὰ τὸ κάνουμε πῶς φωνάζουμε καὶ κοπτόμαστε μερικὲς φορὲς γιὰ τὸ νόμο καὶ τὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ, δίχως νὰ γινωρίζουμε πῶς ὅλ' αὐτὰ εἶναι ἀγάπη καὶ μόνο μὲ τὴν ἀγάπη ἔφαρμόζονται; Στηρίζονται στὴν ἀγάπη καὶ δίχως αὐτὴν δὲν μποροῦν νὰ ὑπάρχουν.

Μὴ λησμονοῦμε ν' ἀγαποῦμε τὸ Θεὸν καὶ τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ τότε ὁ νόμος, οἱ ἐντολές Του θὰ ρθουν νὰ στερεώσουν τὴν ἀγάπη μας καὶ νὰ ἐνισχύσουν τὴν πίστη μας.

Αρχιμ. Ν.Π.

[dkpdf-button]